Müşrikler müslümanları günlerce aç ve susuz bırakmak, hapsetmek, zincire vurmak, bayıltıncaya kadar dövmek, boyunlarına ve ayaklarına ip takıp sürüklemek gibi korkunç işkenceleri vicdansızca uyguladılar.

3.3. Mekke Dönemi ve İşkence

Müşrikler, küçümseme ve alay etme safhasından bir sonuç alamayınca başka usullere başvurmaktan başka çare kalmadığını anladılar ve Müslümanlara düşmanlıkta daha şiddetli davranmaya, eziyet ve işkence etmeye başladılar. Kuvvetli ve itibarlı bir aileye mensup olanlara dokunamıyorlardı. Kimsesizlere, kendilerine arka çıkacak adamı bulunmayanlara, fakirlere, özellikle köle ve câriyelere akla hayale sığmayan, vahşet derecesine varan işkenceler yapmaya başladılar. Özellikle Müslüman olan köleler, efendileri tarafından her türlü işkenceye maruz kalıyorlardı.

Müslümanları eski şirk inançlarına döndürebilmek için başvurmadıkları baskı ve zulüm kalmamıştı. Yakıcı kumlar üzerine yatırıp göğüslerine ağır taşlar koymak, çıplak vücutlarına demir gömlekler giydirmek, kızgın demirlerle dağlamak, uzun süre kızgın güneşin altına terketmek, günlerce aç ve susuz bırakmak, hapsetmek, zincire vurmak, bayıltıncaya kadar dövmek, boyunlarına ve ayaklarına ip takıp sürüklemek gibi bazı korkunç işkenceleri vicdansızca uyguladırlar.

Bilâl-i Habeşî İslam'ın azılı düşmanlarından Ümeyye b. Halef'in kölesi idi. On iki kölesi içinde en çok onu severdi, Müslüman olduğunu duyunca çok üzüldü, hırsını alıncaya kadar dövdü. Her gün onu Bathâ deresine götürüp, güneşin en kızgın olduğu zamanlarda, kumlar üzerine sırtüstü yatırır, büyük bir kaya parçasını göğsü üzerine koyup üzerini sıcak kumlarla örterdi. Sonra da İslamiyet'ten vazgeçerek Lât ve Uzzâ'ya inanmaya zorlardı. O ise: "***Ehad!... Ehad!...***" yani "***Allah bir!... Allah bir!...***" deyip başka söz söylememişti. Bu dayanılmaz işkencelere inancıyla katlanmasını bilmişti.

Hz. Ebu Bekir, dayanılmaz işkencelere maruz kalan Bilâl-i Habeşî'yi yüklü bir miktarda diyet ödeyerek efendisinden alıp, azat ederek özgürlüğüne kavuşturmuştu. Hz. Ebu Bekir sadece Bilal-i Habeşî'yi değil, müşrik sahiplerinin işkenceleri altında inleyen birçok Müslüman köle ve câriyeyi büyük bedeller ödeyerek satın alıp âzâd etmişti.

Mus'ab b. Umeyr'in annesi, oğlunun Müslüman olduğunu duyduğu zaman, onu günlerce aç bırakmış, sonra da evinden atmıştı. Müslüman olmadan önce çok varlıklı bir hayat yaşayan Mus'ab çok zor günler yaşamış ama İslamla kazandığı izzet ve şeref ona yetmişti.

DÜŞÜNELİM

"Biz senin göğsünü açıp genişletmedik mi?
Belini büken yükünü senden alıp atmadık mı?
Senin şânını ve ününü yüceltmedik mi?
Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır.
Gerçekten, zorlukla beraber bir kolaylık daha vardır.
Boş kaldın mı hemen (başka) işe koyul ve yalnız Rabbine yönel."
(Inşirah suresi 1-8. ayetler.)

Peygamberimizin ve müslümanların İslam davetinin ilk dönemlerinde karşılaştığı zorluklarla Allahın yardımı arasında İnşirah suresi ışığında nasıl bir ilişki kurulabilir.

İslam'ın İlk Şehitleri

Aslen Yemen'li olup Mekke'de koruyucusuz kalan Yâsir, bacaklarından iki ayrı deveye bağlanıp, develer ters yönlere sürülerek parçalanmıştır. İslam uğrunda şehit düşen ilk Müslüman odur. Hanımı Sümeyye müşriklere söylemiş olduğu ağır sözler üzerine Ebu Cehil tarafından mızraklanarak şehit edildi. Kadınlardan da ilk şehit o oldu.

Oğulları Ammar da İslam'dan vazgesin diye ne söylediğini bilemeyecek derecede dayanılmaz işkencelere uğratıldı. Bazen ateşle dağlanarak, bazen sırtına kızgın taşlar koymak, bazen de nefesi kesilene kadar suya batırılmak suretiyle işkenceye maruz kaldı. Vücudundaki yanıkların izleri yıllarca kaybolmadı. Gördüğü işkencelere dayanamayan Ammar, müşriklerin istedikleri sözleri söylemek mecburiyetinde kalmıştı. Durum Hz. Muhammed'e (s.a.v) bildirilince:

"*Ammar başından aşağı tamamen imanla dopdoludur. İman onun kanına karışmıştır.*" diyerek o anda orada bulunan Ammar'ın gözlerininin yaşını sildi.

(Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'ân Dili, C 4, s.3132)

Kureyşilerin aslanı diye anılan Osman b. Ubeydullah, kardeşi Talha b. Ubeydullah'ı; namaz kılmasına engel olmak ve dininden döndürmek için bir ipe sıkı sıkı bağlar, ibret olsun diye bu şekilde Safa ve Merve tepeleri arasında dolaştırır, baskı ve işkence yapardı.

Bu akıl almaz işkenceler tahammül sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Hatta en zayıf olan ve işkencelere dayanamayan kölelerden Yasir ve hanımı Sümeyye İslam'ın ilk şehitleri olarak can vermişlerdi.

İşkence görenlerin başında bizzat insanlığa şefkat ve merhamet timsali olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz geliyordu. Müşrikler Haşimîler'den çekindikleri ve Ebu Tâlib'in himayesinde olduğu için önceleri Peygamberimize dokunmuyorlardı. Fırsat buldukça Sevgili Peygamberimize her türlü hakareti ve kötülüğü yapmaktan çekinmediler. Her ne zaman aralarından yürüyüp geçse veya sokaklarda onlarla karşılaşsa; hakaretin, alayın, kaş göz hareketinin her türlüsünü ona yöneltiyorlardı. Evi taşlanıyor, yollarına pislikler atılıyor, dikenler seriliyordu.

Bir defasında Hz. Peygamber Kâbe'nin Hicr denilen yerde namazda secdede iken Ebu Cehil iki küreği arasına deve işkembesi koydurmuştu.

Zamanla "mecnun, falcı, şâir, sihirbaz." gibi sözlerle ona hakaret etmeye başladılar. "**Onlara âyetlerimiz açık açık okunduğu zaman, hakikat kendilerine geldiğinde onu inkâr edenler: 'Bu apaçık bir sihirdir.' dediler."**[18] ayetinde bildirildiği gibi Peygamberimizin İslamı anlatmasını engellemek için onun ve İslam dini hakkında yanlış algılar oluşturmaya çalışıyorlardı.

İslamın hakikatle ilgisi olmadığını, hayalden ibaret olduğunu, işitenlerin kalplerine sihir gibi tesir ettiğini, bu sebeple ne Peygamberimizi ne de Müslümanları dinlememeleri konusunda sürekli insanları ikaz ediyorlardı. Müşriklerin kötülükleri giderek dayanılmaz bir durum almış, Müslümanlar Mekke'de barınamaz duruma gelmişlerdi

18. Ahkâf Suresi, 7.ayet.